

Politikens svek mot Sverige och mot demokratin

av Bengt-Åke Wennberg

Ibland kan försöken att dölja något medföra att tungan slinker och att man avslöjar en sanning. Så var det med Fredrik Reinfeldts uttalande om att Försvaret bara är ett särintresse bland många. Han har ju rätt. Sverige styrs i dag av särintressen, lobbying och reklam.

All makt utgår från folket står det så vackert i regeringsformen. Med folket menas då riksdagen som består av våra så kallade folkvalda. Men dessa hämtas från partier som i dag bara omsluter 6% av befolkningen. Att svenska folket röstat på den cocktail av åsikter som varje parti representerar har inget att göra med att makten utgår från folket.

Dessutom blir det ju numera allt mer uppenbart att inte heller enskilda riksdagsmän, och inte ens betrodda tjänstemän, har något att säga till om. Partistyrelsen beslutar vad de skall tycka och regeringen bestämmer sedan över riksdagen. Detta är förstås helt fel. Enligt regeringsformen skall det vara tvärtom.

Försvarsdebatten har avslöjat detta olyckliga förhållande. Vi vet nu att de resonemang som hittills förts om en för hela svenska folket gemensam och allvarlig fråga har vilat på ett gungfly av osakligheter, oklarheter och olämpliga kompromisser. Kanske också på direkta lögner.

Regeringen har till och med tagit sig för att mobba en av sina betrodda tjänstemän till tystnad när denne försökt tala klarspråk. Att få uttrycka sin mening är ÖB:s demokratiska rättighet. Det hade varit ett tjänstefel om han inte gjort det. För detta blir han bestraffad.

En fråga av stor vikt för svenska folket och för varje enskild medborgare, nämligen försvarsfrågan, har således trots all vår demokrati, utfallit i nonsensresonemang som enbart handlar om att spara pengar. Borg och Reinfeldt visar sig på detta område vara "tyckare" bland alla andra. Men de har trots detta fått sin egen personliga vilja igenom.

Vi känner igen symptomen från totalitära regimer. Hitler hade också sina idéer och bestämde över sina generaler. Vi vet hur det gick. Dessvärre är detta scenario inte unikt. Samma problem dyker upp i samtalen om snart sagt alla våra gemensamma problem.

Nu skall inte dagens enskilda politiker anklagas för detta. Reinfeldt är inte en Hitler. Demokrati är svårt. Dagens politiker kan snarare anklagas för att inte se, känna och höra vad som pågår och som blinda hönor falla in i dåliga vanor och låta ett dåligt system fortsätta och leda till för oss alla dåliga beslut. Deras företrädare konstruerade demokratiska spelregler och ett valsysteem som gynnade särintressen. Nu får vi skörda frukterna.

Vi medborgare vandrar numera i ett politiskt landskap i vilket vi inte känner igen oss och som vi inte mår bra av. De åsikter, tankar och resonemang vi kan ha om vad vi är med om sorteras snabbt in bland "särintressena" och tystas då effektivt. När exempelvis Stefan Fölster ger sig in i migrationsdebatten så anklagas han omedelbart för att stödja ett särintresse – Svenskt Näringsliv. Jag måste bemöta hans argument om jag inte är ense med honom. Men jag kan inte avfärda honom som ett särintresse.

Om sådana anklagelser görs regelmässigt – vilket Reinfeldt uppenbarligen har bestämt sig för att göra – så korrumpas varje tänkbart resonemang.

Det är nu dags att ändra på detta. Varje medborgare har en röst som just medborgare i Sverige. En medborgares röst är inte ett särintresse. Varje medborgares röst skall bemötas med respekt. Medborgarens röst skall accepteras som den enskilda röst den är – en del av folkets röst. Dessa

röster skall förenas i demokratiska samtal. Ur dessa samtal skall växa fram vad som är rimligt och önskvärt för oss alla och vad som inte är det.

Det är utifrån dessa samtal vi skall styras. Först då utgår makten från folket. Först då får vi ett stabilt samhälle. Låter det som en utopi? Det är i alla fall den utopi som vår demokrati och vår regeringsform bygger på. Ingen har ännu sagt att vi skall ge upp den.